

A kórházban

Enzonak annyira ki volt száradva a szája, mintha egy hete a sivatagban kóborolna. Ahogy kinyitotta, a tüsszúrásnyi fájdalomtól és a csiklandozó érzésből tudta, hogy szétrepedt a kicserepesedett ajka. Lenyalta a kiserkent vért, de a nyelve is száraz volt, reszelős. Ösztönösen emelkedett a keze, hogy megérintse a sebet, de valami lefogta. Egyre gyorsuló légzéssel rángatta, de pár másodperc múlva, amikor ráébredt, mit tesz, nyugalmat erőltetett magára. Kinyitotta a szemét, de nem a szobája plafonját látta maga előtt. A fény is rossz irányból érkezett, és amikor elfordította a fejét, egy fémlábú ágyat látott. Rájött, hogy kórházban van, és ettől, mintha egy zsilipet nyitott volna ki, elárasztották az emlékek.

Gabriel mosolya, hangja, nevetése, a vággyal teli tekintete, az érintése. A veszekedésük, a válasz nélkül maradt vádaskodása, a fiú kétségbeesett tekintete. A napok szürkesége nélküle. A telefonhívás, a rendőrök nemtörődöm hozzáállása, az egyre sötétebb, végtelennek tűnő napok. A fájdalom, a düh, a reményvesztettség. Gabriel összetört teste a karjaiban.

Elvették tőle. Önkéntelenül nyúlt utána, de a csuklóit bilincsbe verő szíjak visszarántották a valóságba. Lehunyt szemhéja alól könnycseppek csordultak. Csiklandozták a halántékát, de nem tudott odanyúlni, hogy letörölje őket. Semmi mást nem látott, csak a véres, összetört, zokogó fiút.

Megmozdult alatta az ágy, lassan függőlegesbe emelte a felsőtestét. Így már nem a hajába, hanem az állára folytak a könnyei.

– Nyisd ki a szemedet.

Enzo eleget tett az utasításnak. Egy kreol férfi állt mellette kék műtőruhában, oroszlánszerű sörényét ugyanolyan kék, vastag pánntal fogva hátra. A kezében tartott pohárból szívószál állt ki.

– És most a szádat.

Az első korty víz hatására mintha kissé kitisztultak volna gondolatai. Összekattantak a fejében a dolgok; a férfi, aki nincs lekötözve – és aki tudhat Gabrielről. Elrántotta a fejét, hagyta kicsúszni a szívószálat a szájából, de rögtön vissza is fordult.

– Gabriel? – szakadt ki belőle recsegve.

Más képek tolakodtak elméje előterébe. Fényképek tömkelege Oliverről. Az összevert, meggyalázott Oliverről.

– Ki ő? – kérdezett vissza kifejezéstelenül a férfi.

– A fiú, akit behoztam – hadarta kétségbeesetten. – Neki kellene itt lennie.

A férfi pillái megrebbentek, amitől Enzonak kiszorult a levegő a tüdejéből. *Nem lehet, hogy őt is elveszítse! Nem lehet, hogy kétszer történjen meg ugyanaz!* Ordítani, sírni, törni-zúzni tudott volna az egész testében hömpölygő rettegéstől és fájdalomtól, de csak annyit tehetett, hogy könnyörgőn néz a

férfira, hogy legalább egy apró reménymorzsát adjon neki. Hogy tudassa vele, nem a földi pokolban él, még ha két év kivételével úgy is érezte egész életében.

– Él – mondta végül lassan a férfi, Enzo pedig a megkönnyebbüléstől elsírta magát.

A szállón

– Ezt olvasgassátok – osztotta ki az új dolgozók és önkéntesek számára, belső használatra készült tájékoztató füzetet. – És próbáljátok megtalálni az arany középutat. Ebben nem segíthetek, magatoknak kell rájönnötök, hogyan tudjátok kezelni őket.

– Mit értesz ezalatt? – kérdezett vissza a vele szemben ülő, sötét hajú lány. Nem volt biztos a nevében. Talán Selma? – Hordjak magamnál paprikaspray-t?

Mit keresel te egy hajléktalanszállón?, kérdezte volna Enzo legszívesebben, de magába fojtotta. Négy fiatal ült vele szemben, tizenhét-tizenkilenc évesek, három lány, egy fiú, de közülük csak egyről, a szélen ülő Alice-ről tudta elképzelni, hogy egy végigdolgozott munkanap után nem fut világgá. Egy pillanatra elkapta a lány meghökkent tekintetét, aztán a többiek felé fordult.

– Nem, mivel nem bűnözők. Ők is emberek, így emberként kell bánnotok velük – magyarázta higgadtan. – Nem sajnálkozhattok rajtuk, nem nézhetitek le őket, nem döbbenhettek meg látványosan, amikor olyan problémával találkoztok, amiről úgy hittétek, csak egy harmadik világbeli országban létezhet. De nem kezelhetitek őket haverként sem. Nem adhattok nekik fél merőkanállal több levest, akkor sem, ha rimánkodnak, hogy tegnap óta nem ettek, akkor sem, ha kedvelitek őket, akkor sem, ha azt ígérik, senkinek nem mondják el. Mert elmondják. Mert más örömük nincs az életben, csak az, ha kicsivel többet kaptak, mint az asztalszomszédjuk. És ennek ellenére is meg kell találnotok velük a hangot. Mert ha nem sikerül, akkor viszont sznobnak, nagyképűnek, undoknak fognak bélyegezni.

Ez utóbbit főleg a bemutatkozás óta nemtörődöm arckifejezéssel nézelődő, a lányok csodáló oldalpillantásairól tudomást sem vevő Gabrielnek címezte. A fiú egyszerű farmert és világoszöld, kapucnis pulóvert viselt, de minden ruhadarabján látszott, hogy márkás. Szőke, félhosszú haja néhol csigákba göndörödött, szabályos vonásai félúton voltak a gyerekes gömbölydedség és a leendő markáns férfiarc között. Mindent összevetve úgy nézett ki, mint egy unatkozó angyal. Vele kapcsolatban Enzo abban sem volt biztos, hogy vacsoráig kibírja.

De ezt valójában senkinek nem vethette a szemére.

Újra a lányok felé fordult.

– Tisztában vagyok vele, hogy a miénkhez hasonló helyek a szociális szféra legalja. Ahogy azzal is, hogy még a felnőtt emberek sem tudják, valójában mennyi hajléktalan ember él a városunkban, és el sem tudják képzelni, hogyan lehet így élni, vagy hogyan lehet velük törődni. Ezért, ha bármikor úgy

döntenétek, hogy mégsem itt, szeretnétek tölteni az önkéntességeket, bármiféle rosszallás nélkül elfogadjuk. Mi itt nem vagyunk képmutatóak. Nem is lehetnénk azok. Én hat éve dolgozom itt és három éve vezetem az intézményt. A kollégák nagy része még régebb óta van itt. Tudjuk, mennyire nehéz. Csak annyit kérek, hogy ti se legyetek képmutatóak. Őszinte, emberséges emberekre van szükségünk. Akkor is, ha az őszinteség néha fáj. Oké?

Kórusban okéztak vissza.

– Akkor most, hogy ezt megbeszéltük, kérlek, mondjátok el egy mondatban, hogy *valójában* miért választottatok minket az önkéntes munkátok elvégzéséhez.

Látta rajtuk, hogy meghökkenti őket a kérdés, hiszen mindannyian leadtak egy hangzatos szavakkal teletűzdelt motivációs levelet, de mindegyik annyira iskolapad szagú volt – még Alice-é is –, hogy érzése szerint a való élet, ha akart volna, sem tud beleszivárogni.

– Ifjúságsegítőként szeretnék dolgozni – kezdte Selma, aztán elfintorodott. – A szüleim nincsenek oda érte. Azt mondták, az álmodozás nem elég, nézzem meg, milyen valójában a szociális ellátás.

– Akkor jó helyen vagy – bólintott Enzo. A határozott, komoly hangnem meggyőzte arról, hogy az öltözete színével harmonizáló erős smink ellenére a lánynak mégiscsak van valami fogalma arról, hová jött.

– Selmával óvoda óta barátnők vagyunk, szóval én csak miatta vagyok itt – szólalt meg a mellette ülő lány. – Nincs bennem semmiféle elkötelezettség a csövesek iránt.

– Viszont fontos számodra a barátság – vont le Enzo a kézenfekvő következtetést. – Nem ígérem, hogy ez át fog segíteni a nehezen, de mi itt minden segítő kéznek örülünk. Próbálunk majd olyan feladatokat találni, amik kevésbé megterhelőek ilyen szempontból.

– Kösz – mosolyodott el a lány.

Enzo elfojtott egy borzongást. A lány mosolyából és a szeme villanásából levonta a következtetést, hogy az első feladata az lesz, hogy lehűtse az *iránta* való lelkesedését. Anyjától örökölt olaszos színeivel és vonásaival, apja északi vérvonalából érkezett hideg, sűrke szemével semmilyen különlegességet nem mutatott, vékony arcával, hajlott orrával jóképűnek sem mondta volna magát, így minden alkalommal meghökkenve ismerte fel az ilyesfajta tetszésnyilvánítást.

– Alice? – fordult sietve a harmadik lány felé.

– A szüleim a szociális szférában dolgoznak, belenevelkedtem szakmába. Több helyen jártam már, idén azt mondták, elég érett vagyok a nehezebben emészthető szegmensekhez. Ezt választottam.

Enzo kíváncsi lett volna, hogy ha nyitott volt előtte más lehetőség is, miért pont az egyik legmocskosabb résznél tette le a voksát, de Gabriel megelőzte.

– És az eszedbe sem jutott, hogy nemet is mondhatsz? Hogy neked kellene döntened a jövődről, nem a szüleidnek?

Enzot meglepte a kérdés, de mivel a hangneme nem volt támadó, csak kíváncsi, úgy döntött, megvárja, mi kerekedik ki belőle.

– Nem azért vagyok itt, mert a szüleim azt mondták – ingatta a fejét Alice halványan mosolyogva.

– Hanem azért, mert fontosnak érzem, és mert képes vagyok rá. Az, hogy a szüleim segítő szakemberek, számomra szerencse, de ne hidd, hogy egyszerű volt meggyőzni őket. Egyikük sem ilyen jövőt választana a gyerekének, ha tehetné. De én döntöttem így. Helyetted talán a szüleid döntötték el, hogy idejössz?

– A szüleim jogásznak, orvosnak vagy közgazdásznak szánnak – felelte a fiú fintorogva.

Bár a lányok előtt titkolni próbálta, Enzo érezte a belőle áradó keserűséget.

– Ha társadalmi problémákra szeretnél specializálódni, akkor jó helyen vagy – nyugtatta.

Gabriel ránézett, de furcsa volt a tekintete. Enzo kihívást látott benne, és valami mást, mélyebbet, amit nem tudott megnevezni.

– Nem ezért vagyok itt.

– Akkor miért?

A fiú némán tanulmányozta az arcvonásait, mintha onnan próbálná leolvasni a jó választ.

– Ha valóban az igazságot akarod hallani, azzal nem szolgálhatok – szólalt meg végül.

– Miért?

– Mert két okom volt idejönni, de mindkettő súlyosan magánjellegű. Nem fogom akárkivel megosztani – villant a szeme egy pillanatra a lányokra.

A kórházban

Amikor újra felébredt, egyedül volt a szobában. Az ablakon túl vastag, szürke felhőket kergetett a szél, nem lehetett tudni, délelőtt vagy délután van. Nem mintha érdekelte volna. Újra és újra a lepedőbe törölte a tenyerét, mert úgy érezte, Gabriel csúszós, nyálkás vére még mindig befedi a bőrét.

Gabriel él, mantrázta magában, de tisztában volt vele, hogy ez semmit sem jelent. Ha már arról beszélnek, hogy valaki él, az azt jelenti, ez is kétséges. A rettegés összeszorította a mellkasát és a torkát, a gondolatai kizárólag könyörgésből álltak. De kinek könyörödjön? Kit kérjen, hogy tegye jóvá, amit ő tönkretett, gyógyítsa meg a fiút, ne engedje, hogy meghaljon? Bármit megadott volna érte, ha most mellette lehet. Ha elmondhatja neki, mennyire sajnálja, és könyörödjön neki, hogy gyógyuljon meg, élje túl.

Nyílt az ajtó, és belépett rajta az oroszlánsörényes férfi.

– Él? – szegezte neki rögtön a kérdést.

A férfi becsukta az ajtót, és megállt előtte.

– Lorenzo Evans, ugye?

Enzo nem értette, miért fontos ez. *Gabrielről mondj végre valamit!*, akarta üvölni.

– Széthagyta a kocsidat a kórház előtt, az alapján azonosítottak – magyarázta, félreértve az értetlenségét. – Én Dorian vagyok. Dorian Cadey. Szóval, Lorenzo, tegyük azt, hogy felváltva kérdezzünk, rendben?

– Én csak azt akarom tudni, hogy van Gabriel – könyörgött Enzo.

A férfi semleges arckifejezéssel fürkészte pár másodpercig, majd lassan bólintott.

– Él.

Enzo elkeseredett. Ezek szerint nem javult az állapota.

– És most én kérdezek – lépett közelebb. – De először iszunk.

Miután türelmesen belediktált fél pohár vizet, leült az ágy mellett álló fotelba és a tenyerébe támasztotta az állát.

– Honnan ismered őt? – kérdezte halkán.

– Önkéntes volt. Önkéntes – javította ki magát. Képtelen volt Gabrielről múlt időben beszélni.

– Hol?

– A város északi részében egy hajléktalanszállón.

– És te? Gondolom, nem vagy hajléktalan.

– Én... vezetem a szállót.

– Szóval szociális szakember vagy.

A hangsúlyában volt valami furcsa, de Enzot nem érdekelte annyira, hogy elgondolkodjon rajta.

– Mióta ismeritek egymást? – érkezett az újabb kérdés.

– Szeptemberben... jött először.

– Fél éve önkénteskedik egy hajléktalanszállón? – A férfi hangján egyértelműen hallatszott a csodálkozás. – Nagyon kitartó a korához képest.

– Igen, az – helyeselt, és arra gondolt, hogy Gabrielnek muszáj kitartónak lennie a halállal szemben is. Muszáj meggyógyulnia! Nem veszítheti el őt is!

A szállón

– Kezdek én is a kliensek álláspontjával egyetérteni.

– Amennyiben? – kérdezte Enzo, miközben átemelte a forró levessel teli badellát az Ava által leterített asztra.

A hajléktalanok már rendezett sorban állva várták az osztást, pedig még volt fél órájuk a kezdetéig.

– Gabriel egy angyal – közölte mosolyogva az asszony.

Enzo a fiúra pillantott, vajon hallotta-e a megjegyzést; úgy gondolta, már így túlságosan önelégült, nem kell, hogy rátegyenek még egy lapáttal. De Gabriel nem figyelt rájuk; a sebtében felállított asztalok túlsó végén éppen Rose-ra villantotta ragyogó mosolyát. A nő felkacagott, arcán elmélyült a hideg szél csípte pirosság. Enzo a nyakát tette volna rá, hogy semmi angyali nem volt abban, amit a fiú mondott neki. Már csak azért sem, mert Gabriel mindenkivel, de tényleg mindenkivel flörtölt. És ez alól ő sem volt kivétel.

Amikor először megtörtént, majdnem szívszélhűdést kapott. Talán a szájára tett megjegyzést, de szinte fel sem fogta, csak döbbenten meredt a fiúra. Nem mert a körülöttünk lévőkre nézni. Úgy rettegett az undorodó tekintetektől, mint legutoljára tizenévesen. Gabriel a következő pillanatban élvetegen felkacagott, és a többiek vele nevettek. Enzo óvatosan végignézett rajtuk, de mintha egyikük sem fogta volna fel, mi történt.

Nem telt el sok idő, mire rájött, hogy valójában semmi nem történt. Gabriel sikamlós viccei és beszélései mindenkit elértek, sem nők, sem férfiak, sem fiatalok, sem idősek, sem kollégák, sem kliensek nem voltak tőle biztonságban. És bár elsőre nem csak őt képeztették el, mindenki hozzászókkott. Őt kivéve.

– Hallottad, mit művelt tegnap? – vigyorgott rá Ava. – Megsimogatta Thomas szakállát, és azt mondta, ez az igazi éke egy férfinak.

Az asszony felnevetett, Enzo viszont csak a szokásos döbbenetet érezte. Thomas volt a legmogorvább kliensük, sem kollégák, sem az évek óta vele utcázók nem tudtak a bizalmába férkőzni.

– Az a morgós vén medve meg csak hátrált két lépést, és szó nélkül elsomfordált. Aztán egész ebéd alatt a szakállát simogatta – fejezte be kuncogva Ava a történetet.

Enzo a fejét ingatta. Legnagyobb döbbenetére Gabriel lett mind a kollégák, mind a kliensek kedvence. Igaz, a kedves spanyol akcentussal beszélő Luciára, ígéretéhez híven, a kliensektől – és saját magától – távolabbi feladatokat bízott, de a lány hamar összebarátkozott a konyhai személyzettel, és délutánonként sokszor látta, hogy Selmával az étkezőben beszélgetnek, és szívesen látják az asztaluknál a klienseket is. Alice a feltétel nélküli elfogadásával érdemelte ki a szeretetüket; szinte minden alkalommal akadt valaki, aki elsírta magát vele beszélgetve, mert olyan erősen áradt belőle az empátia.

Ám mégis Gabriel volt az igazi kedvenc. A fiú mindig pontosan érkezett, sosem húzta ki magát a munka alól, és a legmocskosabb feladatokat is fintorgás nélkül végezte. Enzo nem tudta eldönteni, hogy a szuperereje az, hogy mindenkivel könnyen megtalálja a hangot, vagy egyszerűen a kisugárzása miatt kedveli mindenki. Ahol ugyanis a fiú megjelent, mintha még a nap is fényesebben sütött volna. Mindenkihez volt egy kedves szava, és mintha addig nem nyugodhatott volna, amíg nem csal mosolyt minél több ember arcára.

Amikor kiürült a kocsis, észrevette, hogy Selma és Gabriel mögötte állnak, várva, hogy kiossza a következő feladatukat. Ám mielőtt megszólalhatott volna, Gabriel megelőzte.

– Azon tanakodunk, vajon előlről vagy hátulról áll neked jobban ez a nadrág.

Selma elvörösödve megtaszította a vállát, és Enzo is érezte, hogy az arca kezd paradicsomhoz hasonlítani, de úgy döntött, felveszi a kesztyűt.

– Mostanában nem volt időm beindítani a mosógépet – vont a vállát, mert ez volt az igazság.

– Talán az lenne a legjobb, ha ellopnánk azt a mosógépet – kacsintott rá a fiú, majd választ nem várva átkarolta Selma vállát, és elindultak a téren kigyózó asztalok másik vége felé.

Enzo gyomrát furcsa érzés feszítette a mozdulat láttán, de ennél is nagyobb gond volt, hogy Gabriel beszólásának hatására nem tudta megállni, a tekintete önkéntelenül siklott végig rajta. A fiú keskeny csípője és széles válla, makacsságot sejtető álla és elegáns, egyenes orra, de még magabiztos, laza mozgása is szellemként kísértette őt. Bár Oliver haja rövid volt, és halványabb szőke, néha mintha még Gabriel mimikájában és lustán elnyújtott magánhangzóiban is őt fedezte volna fel. Enzo szívébe törként szűrt bele minden ilyen pillanat.

Miután visszaértek a szállóra, sietve ebédelt, mert még az önkéntesekkel együtt is kevesen voltak. Hirtelen köszöntött be a hideg, és tudta, ez számukra mit jelent; a munkatársai sorra betegednek le, az éjszakai menedékhely kapacitását pedig sürgősen meg kell emelniük.

– Úgy zabálsz, mint aki egy hete nem evett.

Enzo a szomszéd asztal felé kapta a fejét Lucía dorgáló hangjára; azt hitte neki szól. De a lány a vele szemben ülő Gabrielt figyelte. A fiú elvigyorodott, de nem nézett fel a tányérjából. Tény és való, nem volt éppen a kulturáltság mintaképe.

– Komolyan, még azok sem habzsolnak így, akiknek csak ez a napi egy evés jut – fintorgott Selma, aki csak tologatta ide-oda a tányérján az ételt. – Jól szituált, lassan felnőtt férfi vagy, ideje lenne némi kulturált viselkedést magadra szedned.

– Ha akarok, tudok normálisan enni – rántotta meg a vállát Gabriel. – Ez csak egy rossz, gyermekkori berögződés.

– Miért, gyerekkorodban éheztek? – kérdezte felvont szemöldökkel Lucía.

Enzo rögtön látta a fiún, hogy kínban van, amiért elszólta magát. Vigyorgott, de beharapta az alsó ajkát, mintha a megfelelő rípszton törné a fejét, amivel elterelheti a témát. Enzo szája kinyílt, és anélkül folytak ki rajta a szavak, hogy az agya parancsot adott volna rá.

– Higgyétek el nekem, lányok, hogy egy fiúgyereknek soha semennyi étel nem elég.

– Ez, mondjuk, igaz – bólogatott Lucía. – Két bátyám van, amíg velünk éltek, anyával háromnaponta jártunk nagybevásárlásra, mert ennyi időbe telt nekik, hogy mindent felfaljanak.

A két lány belefogott a férfinem kibeszélésébe, Gabriel pedig vetett egy hálás pillantást Enzora. A tekintete pár pillanatra fogva tartotta az övét, és Enzo végre rájött, mire emlékezteti a fiú szeme. A nagyija szerette az ásványokat, mindenféle színű és formájú megtalálható volt a házában. A kisebbek felfűzve, a nagyobbak marokkóként, nehezezként vagy egyszerűen dísz tárgyként.

Enzo egyik kedvelt tevékenysége volt, hogy a nappali asztalán lévő tálba gyűjtött, pár centis köveket nézegette, rakosgatta, mint gyerekkorában az üveggolyóit. Kedvence, a macskaszem mellett, egy zárványos peridot volt. Ha belenézett, úgy érezte magát, mintha víz alatt lenne; halványzöld, néma tengervízben. Mintha a kőzet látványa elcsendesítette volna az elméjét. A nagyija hitt az ásványok erejében, de másnak nem merte volna ezt elmondani. Talán csak ennek a peridot szemű fiúnak...

Elborzadva rázta meg a fejét. Vénségére teljesen meg fog bolondulni? De hiszen még csak harminckét éves! *Igen, te marha, Gabriel viszont csak tizenhét!* – szidta magát.

– Minden oké, Enzo? – szakította ki Selma az egyre ijesztőbbé váló gondolatai közül.

Sietve megtörölte a száját, és felpattant.

– Össze kell kapnunk magunkat, fiatalok. Még rengeteg dolgunk van.

– Én készen állok, ha te is – vágta rá sokat sejtető vigyorral Gabriel.

Enzo elkapta róla a tekintetét, és a lányokra nézett.

– Azt hallottam, nagyon ügyesen boldogultok a konyhában, de a döntés a tiétek: vállaljátok a vacsora előkészületeit úgy, hogy két embert elveszek mellőletek, vagy segítetek ti a fenti hálóterem megnyitásában?

– A bálteremben? Aminek olyan gyönyörű erkélyei vannak? – A két lány lelkesedése elég válasz volt Enzo kérdésére. – Mit kell csinálnunk?

– Rose kitakarította a termet, a ti feladatotok a függönyök felrakása és az ágyneműk szétosztása lenne. Viszek nektek létrát, és felhordom a mosodából a függönyöket és az ágyneműket. Gabriel, rád bízom az ágyakat – fordult a fiú felé. – Fel vannak stószolva a falak mentén, szét kell rakni őket, és mindegyikre kell egy matrac is. Nem kifejezetten nehezek, de nem is igazán női munka. De nem kell rohanni, ha végeztem a hurcolkodással, besegítek majd.

– Ne aggódj, főni – kacsintott rá a fiú. – Senkinél nem lehetne jobb helyen egy olyan meló, amiben ágyak szerepelnek.

Enzo úgy gondolta, el lehetne intézni a feladatokat hetvenkedés nélkül is, csendben, alázattal, de hát ki volt ő, hogy bíráljon egy kamasz fiút? Főleg, mivel Gabriel sosem alaptalanul volt önelégült; amit kimondott, elvállalt, azt mindig lelkiismeretesen el is végezte.

A kórházban

Dorian egy tálcával a kezében állított be.

– Enned kell – mondta, és a tálca lábait kinyitva a csípője felé állította.

Enzo úgy nézett rá, mintha két feje nőtt volna. Komolyan azt gondolja, hogy képes lenne ebben a helyzetben enni? Amikor Gabriel élet és halál között lebeg?!

De a férfi nem zavartatta magát, ülőhelyzetbe állította az ágyat alatta.

– Jobb vagy bal kezes vagy? – kérdezte, de Enzo nem válaszolt. – Azt akarod, hogy én etesselek meg? – kérdezte komoly hangon, mire Enzo elfintorodott.

– Nem vagyok éhes – motyogta csukott szemmel.

– És pont emiatt vagy most itt – felelte Dorian a megszokott, nyugodt hangján.

Enzo összehúzta a szemöldökét. Eddig meg sem fordult a fejében, hogy őt vajon miért fektették be és miért van az ágyhoz szíjazva. Nem érdekelt semmi más, csak Gabriel.

– Mióta nem eszel, Lorenzo?

Enzo megrázta a fejét, mert nem értette a kérdést.

– Az éhezéstől és a kiszáradástól majdnem leálltak a szerveid. Mióta nem ettél?

Enzo döbbsen rámeredt. Miközben Dorian kioldotta a szíjat a jobb csuklóján, ő a válaszon töprengett. De nem tudta. Az elmúlt két hétből csak a mindent elárasztó fájdalomra, elkeseredettségre és félelemre emlékezett.

– Jó étvágyat.

Rápillantott az ételre, majd a kiszabadított kezére, de nem érzett készletét, hogy felemelje a karját és megfogja az evőeszközt. Formálódott a fejében egy kérdés, de amikor Dorianre nézett, feltűnt neki, hogy a férfi jóval távolabb áll és onnan nézi. Időbe telt, mire felfogta, mit jelent ez.

– Félsz tőlem? – kérdezte a szabad keze ujjait megmozgatva. – Ez egy börtönkórház?

– Nem, Lorenzo. Ez ugyanaz a kórház, ahová behoztad Gabrielt, sőt most már ugyanazon az osztályon vagytok. Nem vagy rab... – Dorian folytatta, de Enzo már semmit nem hallott. Csak az lüktetett az agyában, hogy Gabriel ott van valahol a közelében.

– Láthatom? – könyörgött.

Dorian arca megfeszült.

– Nem. Egyelőre nem. Rendőrök vigyáznak rá.

A rendőrök említésére Enzonak összeállt a kép.

– Hát persze – mosolyodott el keserűen. – Ezzel is engem vádolnak.

– Ezzel *is*? – kérdezett vissza Dorian, de Enzot már nem érdekelt.

A szállón

Selmát keresve végigfuttatta a tekintetét az étkezőn, de csak nehezen találta meg, mert a lány az egyik sarokban guggolt egy kisebb tumultus közepén. Enzot megkörnyékezte a bajsejtelem, de csak akkor ébredt rá, mennyire ismerős a jelenet, amikor eléggé közel ért ahhoz, hogy meglássa az aprócska, remegő jószágot Violet ölében. A fiatalok, és jó pár kliens is a teknőctarka kismacskát csodálta, aki vékonyka hangján ételt követelt. Mielőtt Enzo elmenekülhetett volna, Adam felfedezte a jelenlétét.

– Főnök, kérlek... – kezdte, de Enzo a szavába vágott.

– Nem – vágta rá határozottan.

Adam csak elhúzta a száját, hiszen tudnia kellett, hogy ez lesz a válasza, de az önkéntesek döbbsen meredtek rá.

– Ugyan, Enzo, csak pár napról lenne szó – győzködte bájosan mosolyogva Selma. – Kérlek szépen! Max egy hét, és találok neki...

– Nem – rázta a fejét, mert nem volt hajlandó tovább hallgatni. – Csak azért jöttem, hogy szóljak, készen van a referencialeveled, alkalmas időben bejöhetsz érte – közölte, és már fordult is vissza.

Ám a gyáva menekülését megakasztotta az elé toppanó Gabriel.

– Miért vagy ilyen kegyetlen? – kérdezte, és Enzo számára úgy tűnt, nagyon a szívéen viseli a kicsi sorsát, mert a hangjából és a tekintetéből az indokoltnál jóval erősebb csalódottság sugárzott. – Csak pár nap kellene, amíg találunk neki valakit.

Enzo felsóhajtott. Nem érdekelte, mit gondol róla a fiú, vagy legalábbis próbálta elhítenni magával, mert furcsállta, hogy magyarázkodni vágyik neki. Visszanézett a csöppnyi jószágra, és a testéhez képest aránytalanul nagy, kerek fejét látva nagyot kellett nyelnie, hogy legyűrje a dühét.

– Nekem erre nincs időm, Gabriel. Még el sem lett volna szabad választani az anyjától. Tudod te, mennyi bajjal jár egy ennyire fiatal kölyök? Speciális táp kell neki, pár óránként cumiztatni kell, tele van élősködőkkel...

– De csak pár nap. Napközben megoldanánk, csak éjszakára nem maradhat itt...

– És miért éppen nekem kellene hazavinnem? – mordult Enzo, mert attól félt, a fiú szomorúsága hamarosan megtöri az ellenállását. – Miért nem viszed haza például te?

Gabriel félrekapta a tekintetét, és nagyot nyelt. Enzonak majdnem fél percet kellett várnia a válaszára.

– Megkérdezem a szüleimet – motyogta végül.

Enzoban a kifelé bandukoló, szomorú, szőke fiú látványa, és a tömeg morajlásán át is jól hallható panaszos nyávogás fájó emlékeket tépett fel. Összeszorított szemmel küzdött ellenük pár másodpercig, majd megrázta a fejét, számba vette a tennivalóit és visszaindult az irodába.

Csak azzal nem számolt, hogy Gabriel a folyosó egyik sötét sarkába húzódva telefonál. A fiú nem vette észre az érkezését, pedig Enzo nem akart hallgatózni. De az udvarias, ám keserű hang újabb emlékeket szabadított el benne.

– Igen, természetesen – motyogta Gabriel a telefonba. – Igen, megbeszéltük... Nem, nem lenne pénzem rá...

Enzo ezen elcsodálkozott, hiszen a fiúról sötét, hogy gazdag családból származik.

– Sajnálom, anya. Igen, csak... Természetesen nem akarlak megbántani... Vacsoránál, igen.

Gabriel karja az oldala mellé hullott, aztán csak állt megalázottan, lehajtott fejjel.

– Nem engedik? – szólította meg halkán, együttérzéssel Enzo, de a fiú így is összerándult.

– Tönkretenné a bútorokat – fordult felé grimaszolva. – Meg a szőnyeget. Meg a nyugalmukat. Egy ilyen csöppnyi jószág – intett az étkező felé, és könnyek szöktek a szemébe. – Azt hittem, te majd...

– Sajnálom, Gabriel. Sajnálom azt a kis állatot is, de én biztos, hogy nem viszem haza.

– Azt mondd, sajnálsz, mégsem vagy képes ennyit megtenni érte? – förmedt rá dühösen. – Hiszen csak pár napról lenne szó! Senki más nem tudja hazavinni. Mindenkinek nyomós oka van rá, te meg csak azt hajtogatod, hogy nem!

Enzo megértette a fiú dühét; régen sokszor volt benne része, hogy a szülők irányába érzett harag rajta csapódik le, de azóta sem volt rá ellenszere.

– Kérdezd meg a többieket – intett az étkező felé.

– De én téged kérdezlek!

Enzo nem értette saját magát. A kényszert, ami odacövekelt, ami rávette, hogy próbálja megértetni az álláspontját a fiúval. Érezte, látta a hasonlóságot Gabriel és Oliver között. És minél többször vette észre, annál többször tulajdonította annak a fiúval kapcsolatos furcsa érzéseit. De akárhányszor felfedezett egy újabbat a megszámlálhatatlan, lényeges különbségekből, úgy érezte azok miatt képtelen tudomást sem venni róla.

A tekintetéből sugárzó kihívás, a titkok, amik arra biztatják, hogy ismerje meg őket. A magabiztos fellépése, a megszokhatatlan humora, az emberszeretete, a kedvessége, amiből mindenkinek jut, válogatás nélkül. Az empátiája, a toleranciája; ezek nem voltak meg Oliverben. Csodálta Gabrielt, a munkát, amit náluk végzett, és a kimeríthetetlen optimizmusát. És ez megijesztette.

– Azért nem vagyok hajlandó vállalni, mert ugyan te most hallottad ezt először, de velem már háromszor eljátszották. Háromszor vittem haza „pár napra” egy-egy ilyen kis szerencsétlent, tápszerért rohagáltam munkában és munka után, kétóránként felkeltem éjszaka, hogy megetessem, takarítottam utána otthon és az irodában, mert az éhezés és az élősködők miatt mindent összefosott.

Hordtam állatorvoshoz, fürdettem, minden szart összevásároltam neki, gyógyszereket, játékokat, fekhelyet.

– És ha háromszor megtetted, negyedjére miért nem? – mordult rá Gabriel, mire Enzo felsóhajtott.

– Nem érted, ugye? Szerinted tényleg találnak nekik gazdát pár nap alatt?

– Jó, talán nem pár nap, de azért abba az egy-két hétbe sem halnál bele!

– Egy-két hét? Gabriel, az első ilyen eset öt éve történt! Tudod, mennyit eszik egy macska öt év alatt? Sőt tudod, mennyit eszik egy nyolc kilósra nőtt macska ennyi idő alatt?

Enzo kifogyott a levegőből, és elfelejtette, hogyan juthatna új adaghoz, mert Gabriel szeme úgy ragyogott a félhomályos folyosón, mint a smaragd. Hitetlenkedés, csodálat, és furcsa bizonyosság sugárzott belőle. Enzo úgy érezte, bárki lenne a célpontja, azt megbabonázná. De ő volt az.

– Van egy macskád? – suttogta áhítatosan Gabriel.

Enzo nyelt egyet, hogy eltűnjön a fiú tekintete miatt kialakult gombóc a torkából.

– Három – javította ki a gyengesége, befolyásolhatósága miatt szégyenkezve. – Háromszor paliztak be.

De Gabriel tekintete nem változott. Enzo pár pillanatra elfelejtette ki ő, és ki Gabriel. Csak két ember voltak, két férfi, ő pedig fürdött, és feloldódott a fiú tekintetéből sugárzó érzésekben.

– Hol születted? – kérdezte Gabriel fojtott hangon.

– Ez miért fontos? – hökkent meg.

– Csak kíváncsi vagyok – vont a vállát a fiú, de a tekintete meghazudtolta a nemtörődöm mozdulatot. A tekintete, ami szokás szerint azt üzent: gyereünk, kérdezz, derítsd ki! Enzo szokás szerint visszakozott.

– Innen kábé száz kilométerre nyugatra, egy kisvárosban.

– Titok? – unszolta a fiú.

– Nem – rázta meg a fejét, bár nem értette, miért néz rá a másik olyan várakozásteljesen, mintha a világ sorsa múlna azon, hogy ő melyik porfészekben töltötte a gyerekkorát. – Andover a neve.

Gabriel szája mozgott, mintha szavakat próbálna formálni, de hang nem jött ki rajta. Aztán inkább mosolyra húzódott. De nem a szokásos, kihívó vigyorra, nem is a kliensekkel használt kedves mosolyra. Ez a mosoly olyan volt, mintha a mennyei boldogság sugározna rajta keresztül a földi pokolra. Mintha maga előtt látná az összes ajándékot, amit valaha szeretett volna, a betegségek ellenszerét és a háborúk végét. Enzo lélegzet-akadtan, a fülében doboló pulzusától süketen bámulta, és csak valahol a tudata mélyén volt képes egy vékony hang összeszedni magát annyira, hogy megjegyyezze: hát mégis angyal...

– Ha megígérem, hogy tényleg csak rövid időre szól, akkor elvállalod? – tért vissza a fiú az eredeti témához, de sokkal bizalmasabb hangon.

Enzonak szüksége volt pár másodpercre, hogy újra elhelyezze magát a világban – és főleg magában azokat a határokat, amik egyértelműen elválasztották Gabrieltől –, és újraindítsa a gondolkodását, de aztán megrázta a fejét.

– Nem lehet, Gabriel. Tudom, hogy az előző hármat sem akartam, de ha olvastad A kis herceget, akkor tudod, hogy én, amikor befogadtam, vagyis „megszelídítettem” őket, egy életre felelős lettem értük. Az ilyen, kukázott kismacskák általában tele vannak élősködőkkel, lehetnek fertőző betegségeik. Hetekig karanténban kellene tartani, de nekem erre nincsen lehetőségem. Még ha be is zárom egy külön szobába, mi lesz, ha a ruhámon vagy a bőrömnön kiviszek tőle valamit, ami a többieket megbetegíti? Nem kockáztathatom az egészségüket vagy az életüket.

– Ezt megértem – bólogatott szomorúan Gabriel.

A kórházban

– Jézusom! – pattant ki a szeme, és sűrgetően Dorianre meredt. – Hol a telefonom?

– Nyugalom. Mondd el, mi a baj, hogy segíthessek.

– Hol a telefonom? – hadarta.

– A rendőrök átkutatták a házat. Megtalálták a telefonodat, és lefoglalták.

Így már emlékezett; azzal világítva ment ki a tornácra. És amikor meglátta Gabrielt, többé semmi más nem számított.

– Gondolom, arra esélyem sincs, hogy kölcsönadd a tiédet – bökte ki elkeseredetten.

– Mondd el, kit akarsz felhívni.

– Nem tudom – rázta a fejét. – Nem tudom! Talán a szállót?

– Már mint a munkahelyedet? – Enzo bólintott. Nem tudta, ki mást hívhatna. – Rendben, de csak kihangosítva. Mondd a számot.

Enzo lediktálta, majd lélegzetvisszafojtva hallgatta a csörgéseket.

– Hope Garden, tessék!

– Rita?

– Enzo? Jézusom! Enzo! Annyira aggódtunk érted! Hol vagy? Hogy vagy? Minden rendben? És Gabriel? Hallottunk a rádióban, és annyira szomorúak voltunk mindkettőtök miatt!

– Jól... leszek, Rita, köszönöm.

– És... Gabriel? Megkerült?

– Igen.

– Ó, hála istennek! Annyira aggódtunk! – ismételte meg, és Enzo hallotta a hangján, hogy próbálja visszafojtani a sírást. – És mikor jöttök... vagyis jössz dolgozni?

– Egyelőre nem tudom. Kórházban vagyok... vagyunk.

– Ó. Rendben. Elmondhatom a többieknek?

– Persze, Rita, köszönöm. Amúgy is... fontos lenne, hogy tudjanak róla, mert szeretnék kérni egy hatalmas szívességet.

– Hogyne, bármit! Mondd csak! Vagyis, várj, szólok a többieknek!

Csendben vártak, míg a nő az irodába hívta a kollégákat, de amint azok felismerték a hangját, mindenki egyszerre kezdett beszélni. Ők is megemlítették a rádiót, de Enzo, ha őszinte akart lenni, nem igazán emlékezett az üzeneteire. Arra sem, hogyan derült ki a kiléte. Azokban a napokban semmi nem érdekelt, csak Gabriel. Eszébe sem jutott, hogy azok után, hogy az üzeneteiben teljesen lecsupasította a szívét, hogy csak a nyers, fájó hús maradt, majd ezeknek az embereknek, a kollégáinak, a klienseinek egyszer újra a szemébe kell néznie.

– Oké, oké, elég legyen! – csendesítette le Rita végül a többieket. – Enzo kórházban van, és szeretne tőlünk szívességet kérni, úgyhogy fogjátok be, és hallgassátok meg.

– Köszönöm, Rita. És köszönöm az aggódásokat. Egyelőre nem tudok semmi biztosat mondani. Kórházban vagyok, és nem tudom, mikor kerülök ki innen. Gabriel... Ő pedig súlyosan megsérült.

– Van, aki vigyen be neked ruhát? Pénzt? Bármit? – kérdezte fojtott hangon Rita.

Enzo eddig nem is gondolt ilyesmire. A Gabrieltől érkező híreken kívül semmire nem volt szüksége. És ha a fiú szülei elég elszántak, innen úgyis börtönbe megy. Mi szüksége lenne ruhára vagy bármi egyébbre?

– Köszönöm, de... Emlékeztek még arra a három nyeszlett kölyökre, akikért könyörögtetek, hogy vigyázzak rájuk pár napig, amíg gazdát találtok nekik? Nekik lenne szükségük segítségre. Ha jól számolom, négy napja vagyok itt – Dorianre nézett megerősítésért, és a férfi bólintott. – Nem tudom, mi lehet velük, szerencsétlenekkel, de ha valamelyikőtök elvállalná, hogy...

– Persze, hogy vállaljuk, Enzo! Beosztjuk a napokat, munka előtt és után megyünk, és ellátjuk őket. Csak mondd a címet, meg hogy mit hol találunk.

– Köszönöm. Tényleg köszönöm – motyogta meghatottan. Aztán fejbe vágta a valóság. – Sajnos... nem tudom, milyen állapotban van a ház. Jártak nálam a rendőrök...

– Rendőrök? Azt ne mondd, hogy rajtad keresték Gabrielt! – szakította félbe Timmy.

– Figyelj, Timmy... a rendőröknek megvan a maguk... protokollja. És az én múltam... nem patyolat tiszta. És... – Enzo nagyot sóhajtott, hogy képes legyen kimondani. – Gabriel eljött hozzám. Kétszer is. És... én hoztam be a kórházba. A rendőrök átkutatták a házamat, és nem tudom, mekkora rumlit hagytak maguk után. Csak arra kérlek titeket, hogy ne ijedjete meg, ha fel van forgatva a ház.

Enzo hallotta, hogy valamelyikük fojtottan lepisszegi a többieket. Megkönnyebbült, amiért nem kell válaszolnia a vallomása hatására bennük felvetődött kérdésekre.

– Oké, Enzo, mi már semmin nem lepődünk meg. Csak mondd meg, mire van szükséged.

Enzo lediktálta a címét, majd lépésről lépésre elmondta, mit hol találnak, miből mennyit és milyen tálkákba osszanak, hol vannak a vizes tálak. Szerette volna, ha valamilyen úton-módon tájékoztatják a fejleményekről, de így, a telefonja nélkül, ez esélytelen volt. Pedig azok a hülye macskák voltak a családja, és nagyon aggódott értük. És utálta magát, amiért eddig eszébe sem jutottak.

Miután jobbulást kívántak neki és Gabrielnek, és elbúcsúztak, Enzo olyan fáradtnak érezte magát, mintha lefutotta volna a maratont.

– Mi történt a múltadban, Enzo? – kérdezte halkán Dorian.

– Kérdezz bármi mást, csak ezt ne – kérlelte csukott szemmel. – Nem tudok róla beszélni.

– Sajnálom.

Pár percig csend vette körül. Már majdnem elaludt, amikor Dorian újra megszólalt.

– Miért emlegették a rádiót?

– Üzeneteket küldtem... Gabrielnek. De nem emlékszem tisztán... Nem tudom, miket írtam.

– Miért küldtél neki üzeneteket? Kicsoda Gabriel, Enzo?

– Gabriel egy angyal. – Egyszerre járta át a fájdalom, és könnyebbült meg, amiért a fiúról beszélhet. – Ha elég türelmes vagy... ha elnyered a bizalmát, láthatod az angyali mosolyát is. Egyébként nem – rázta a fejét. – A hétköznapi mosolya cseppet sem angyali. Maximum egy bukott angyaléra hasonlít. De...

Enzo szava elakadt. Láta maga előtt Gabriel mosolyát. Azt a szelíd, gyönyörű mosolyt, ami csak neki szólt. Miért nem vette észre hamarabb, mit érez a fiú?! Miért nem vette komolyan?! Miért kellett kétségbe vonnia, meghazudtolnia az érzéseit?! Ha nem teszi meg, mindez soha nem történik meg.

– Enzo... Mi történt vele? A rendőrök azt mondták, eltűntként volt nyilvántartva.

Enzo bólintott. Tudta, miről kell beszélnie. De nagyon nehéz volt.

– Összevesztünk. Ki... Kiderültek dolgok, és én... megvádoltam. Olyan dolgokat vágtam a fejéhez, amik... Amiket soha nem lett volna szabad, de... régi sebeket szakított fel, és... Soha nem fogom megbocsátani magamnak, amit tettem.

– Mit tettél, Enzo? – kérdezte Dorian feszült hangon.